

Славейче

КАКВО МОГАТЪ МАЛКИТЪ ЗВЪНЧЕТО БИЕ

Чуй! Звънчето вика,
весело звъни:
„Идат, идат, идат
пакъ учебни дни.

Стантѣ ви чакатъ,
весели деца,
съ моливи, съ тетрадки
съ свѣтна лица.

Пакъ при тѣхъ елате
съ веселъ глъчъ, съ игри,
съ пѣсни огласете
бѣлитѣ стени.

Знанието днесъ е
всичко на свѣта,
затова учете,
весели деца . . .“

Дим. Дублевъ
ученикъ, София

ЗАДАЧИ, ГАТАНИ, РЕБУСИ

1. Необходимъ за футболни ма-
чове. При четене обратно, пакъ си
остава сжщото.
2. Боевъ викъ; прибави ли се
една буква става рѣка въ Русия
3. Име на островъ на Атланти-
чески океанъ. Замѣни ли се вто-
рата буква съ друга, става другъ
островъ въ сжщия океанъ.
Задава: П. Московъ, у-къ
Варна
4. До една рѣка имало лодки и
туристи. Ако въ всѣка лодка се
качва по единъ туристъ, за да мине
отрещния брѣгъ, за единъ ту-
ристъ лодка не ще има. Ако се
качватъ по двама, една лодка оста-
ва празна. Колко сж били ту-
риститѣ и колко лодкитѣ?
Задава: Павлина Иванова, у-ка
Ломъ
5. Въ кой месецъ хората ядатъ
най-малко?
6. Кой се е родилъ, а не е ум-
рѣлъ?
7. Кой човѣкъ на свѣта е намѣ-
рилъ най-голямото нѣщо?
8. Кжде отива кучето като на
върши петъ години?
9. Въ кое буре не може да се
сипва вода?
10. Кое се движи, а стои все на
едно мѣсто?
11. Какъ може да се случи да
държите въ ржката си 1 левъ, а
да изпуснете два?
Задава: Петъръ Йордановъ, у-къ,
Пловдивъ

ВИЗИТНИ КАРТИЧКИ

- 1) Антонъ Тр. Кацаревъ
  - 2) Янко Сл. Диневъ
  - 3) Петко Ар. Даневъ.
- Кжде живѣятъ и какво рабо-
тятъ?
Задава: Вѣнцеславъ Стояновъ, Русе.

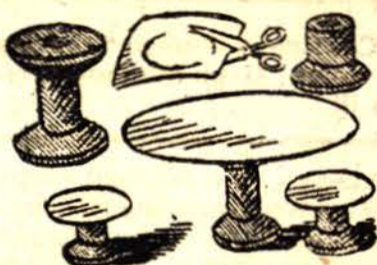
Игри и Забави

МЕБЕЛНА ГАРНИТУРА

Всѣко момче може да за-
радва своето сестриче като
направи отъ праздни макарни
една мебелна гарнитурка за
куклитѣ му.

Изрѣзването на макарнитѣ
става, както е показано на
макарнитѣ въ дѣсно. Следъ
това се изрѣзва дебелъ кар-
тонъ въ кръгла форма, който
ще послужи за горната частъ.
Така приготвенъ, картонътъ
се залепя или заковава съ

малки гвоздейчета за самата
макара.

Споредъ голѣмината на ма-
карнитѣ се правятъ и столче-
та.

ПОКАНА

за записване абонати за новата ОСМА ГОДИШНИНА на
СЛАВЕЙЧЕ

илистрованъ вестникъ за деца и юноши

Редактори: Георги Крънзовъ и Радка Станимирова
Излиза всѣки месецъ презъ учебната година.

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 30 ЛЕВА ПРЕДПЛАТЕНИ

Одобренъ и препоръчанъ отъ Министерството на народ-
ното просвѣщение съ окръжно № 2480 отъ 9. IV. 1943 год.

Адресъ: София, Чумерна 29. Пощенска чек. смѣтка 624. Телефонъ: 3-22-06

Абонатитѣ, които изплатятъ абонамента си веднага или
най-късно до 15 декемврий т. г. получаватъ една **безплатна**
книжка-премия.

Въ вестникъ „СЛАВЕЙЧЕ“ сътрудничатъ най-добритѣ
наши писатели, художници, лѣкари, общественици и педагози.
Застѣпватъ се много и разнообразни художествени и забавни
отдѣли. **Абонирайте се!**

НОВИНИ

Тази година поради ограни-
ченията въ доставката на хар-
тия вестникъ „Славейче“ нѣ-
ма да се разпространява на
ржчна продажба. Всѣки, кой-
то желае да получава вестни-
ка, ще трѣбва да се абонира
още въ самото начало на
учебната година.

Министерството на народ-
ното просвѣщение обяви кон-
курсъ между българскитѣ пи-
сатели за разказъ, въ който
да се описва любовта на хо-
рата къмъ животнитѣ. Първа
награда е получилъ писателя
Емилианъ Станевъ, а вто-
ра награда писателтъ Дамянъ
Калфовъ за разказа му „Гѳ-
ра“.

РЕДАКЦИОННИ

ПОРАДИ голѣмитѣ ограниче-
ния въ снабдяванетоъ съ хартия,
презъ тази година ние трѣбва да
печатаме толкова бройки отъ ве-
стника, колкото е числото на на-
шитѣ абонати. Ето защо молимъ
настоятелитѣ веднага да ни съоб-
щатъ по колко бройки ще мо-
гатъ да разпространяватъ. Ако
изпратенитѣ броеве не сж до-
статъчни, съобщете веднага кол-
ко още да изпратимъ. Ако ли
пъкъ не се запишатъ абонати за
изпратенитѣ броеве, останалитѣ
внрете веднага. Не задържайте
нико единъ брой, щомъ за него
не е записанъ абонатъ.

РЖЧНА ПРОДАЖБА презъ та-
зи година нѣма да има. Ония на-
ши настоятели, които до сега
разпространяваха вестника на
ржчна продажба, ще трѣбва да
преминатъ къмъ абонаментната
система, за да се установи точ-
ния брой на получаващитѣ вест-
ника.

АБОНАМЕНТЪТЪ увеличаваме
на 30 лева годишно, понеже вси-
чко — хартия, печатъ, клишетата, из-
пращане — е значително поскъпа-
ло. Вѣрваме, че нашитѣ абона-
ти и настоятели разбиратъ съ
колко труднитѣ трѣбва да се
справяме и ще направятъ въз-
можното отъ своя страна за уве-
личаване броя на абонатитѣ.

КНИЖКАТА-ПРЕМИЯ, която
ще се изпрати на предплатнитѣ
до 15 декемврий, е подъ печатъ.
Побързайте съ отчитането, за да
не останатъ абонатитѣ безъ пре-
мия, тъй като се печататъ въ мно-
го ограничено количество, поради
нуждата да се пестятъ хартия.

Всѣко дете може да си набави
отъ редакцията на в. „СЛАВЕЙЧЕ“
София, ул. Чумерна, 29

НОВИТЪ И ХУБАВИ КНИГИ

ЧУДНАТА СТРЕЛА

приказки и разкази отъ
ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ

Подвързана цена 40 лв.

ДЖГОЦВѢТНО ЗНАМЕ

читанка за малкитѣ кооператори
отъ ЗДР. МИТОВСКИ и Г. КРЪНЗОВЪ

Подвързана цена 50 лв.

Дветѣ книги заедно се
отстъпватъ за 80 лева

Суми изпращайте по пощ. чек.
смѣтка 624 на в. „Славейче“.

СКРИТА КАРТИНА

Тѣ гърсятъ щъркела. Кжде е?

Печ. „СТОП. РАЗВИТИЕ“

ЧУДНОТО ПЪТУВАНЕ НА МАКМИЯ НИЛОСЪ

Споредъ романа на Селма Лагерльофъ, съкратена прера-
ботка на Жоржъ Колоди

1. МОМЧЕТО

Ще ви разкажа за едно мом-
че. То бѣше около четирина-
десетгодишно, високо, съ
свѣтло-руси коси. Не обичаше
да работи, а предпочиташе да
яде и спи. Най-голямо удовол-
ствие изпитваше, когато из-
вършеше нѣкоя лудория.

Единъ недѣленъ день роди-
телитѣ му се приготвиха да
отидатъ на черква. Баща му
каза:

— Като не искашъ да дой-
дешъ съ насъ на черква, взе-
ми поне да прочетешъ про-
повѣдта!

— Добре, — отговори мом-
чето, — но въ себе си помисли,
че щомъ излѣзатъ родителитѣ
му, ще прави каквото си по-
иска. Ще вземе татковата си
пушка и ще се нагърми на
воля.

— Проповѣдта е четирина-
десетъ и половина страници!
— каза майка му. Тя сякашъ
искаше да опредѣли колко
трѣбва да прочете синътъ ѝ.

Най-после родителитѣ му
излѣзоха. Когато момчето ги
изпрати, то имъ се надсмива-
ше въ себе си, като мислѣше,
че е излѣзло по-хитро отъ
тѣхъ.

А родителитѣ съ тежка мж-
ка въ сърдието трѣгнаха по
пѣтя. Тѣ бѣха бедни селяни.
Когато се преселиха тукъ,
имаха само една свиня и нѣ-
колко кокошки. Но тѣ бѣха
трудолюбиви хора, замогнаха
се и сега имаха вече цѣло сто-
панство. И тѣ биха трѣгнали
щастливи тази сутринъ, ако да
не ги гнетѣше скръбъ за тѣх-
ния синъ. Бащата постоянно
се оплакваше, че момчето е
мързеливо, слабо се учи и го
бива само патки да пасе. Май-
ката скѣрбѣше пѣкъ, че си-
нътъ имъ е дивъ и лошъ по
характеръ, че мжчи животни-
тѣ и обижда хората.

Момчето дълго се колеба,
дали да прочете проповѣдта.
Най-сетне то седна на едно
кресло и почна полугласно да
чете. Но мърморенето скоро
започна да го приспива и то
заклума.

Внѣ се смѣеше хубавъ
пролѣтенъ день. Момчето жи-
вѣеше въ селото Западенъ Ве-
менхьогъ, разположено въ
южната шведска областъ Ско-
ния, кждето пролѣтъта на-
стъпваше рано. Въ далечина-
та се простираше букова гора,
надъ земята се издигаше дъл-
боко, синьо небе. Вншната
врата бѣше открената. Презъ
нея се чуваше чуруликането
на птичкитѣ. Кокошкитѣ и
гжскитѣ се клатушкаха изъ
двора. Чуваше се отвреме на
време и мученето на крави-
тѣ . . .

Момчето четѣше, клумаше
и се борѣше съ снѣя.

Но по навикъ, то заспа.

2. ДЖУДЖЕТО

Момчето не знаеше колко
бѣше спало. Събуди се отъ
единъ лекъ шумъ. При него,
на стената имаше огледало,
въ което се оглеждаше почти
цѣлата стая. И когато момчето
си издигна главата, погледътъ
му падна на огледалото. Тамъ
то видѣ, че раклата на майка
му бѣше отворена. Никой не
смѣеше да отваря тази ракла.
Въ нея тя съхраняваше вси-
чко, което ѝ бѣше ценно. И се-
га момчето виждаше въ огле-

далото съвсемъ ясно, че рак-
лата бѣше отворена. То не мо-
жеше да разбере, какъ е ста-
нало това, защото майка му я
затвори, когато трѣгна за
черква.

Стана му страшно. То се бо-
еше да не би да се е промък-
налъ въ кжщи крадецъ, не
смѣеше да мрдне и като вце-
пенено се втренчи въ огледа-
лото. Но изведнажъ, то съгле-
да една черна сѣнка, която се
показа до края на раклата.
Момчето гледаше непрекъсна-
то и не можеше да повѣрва на
очитѣ си. Онова, което въ на-
чалото му се стори като сѣн-
ка, ставаше все по-плътно.
Най-сетне то забеляза, че тука
има нѣкой. И наистина, едно
джудже стоеше на края на
раклата.

Момчето бѣше слушало за
джуджетата, но никога не бѣ
допускало, че ще сж толкова
малки. Джуджето, което седѣ-

ше на раклата, достигаше една
педа, бѣше съ набръчкано, го-
лобродо лице и бѣше облѣче-
но съ дълго черно палто и
панталони до колѣнетѣ. На
главата си носѣше широкопо-
ла шапка.

Когато момчето видѣ джуд-
жето, твърде много се смути,
но не се уплаши. Джуджето
бѣше вдълбочено въ нѣкаква
работа въ раклата и не вижда-
ше момчето. Това накара мом-
чето да изиграе една шега на
джуджето. То искаше да го
хване съ ржка. Огледа се
извъ стаята, забеляза мрежата
за мухи, която висѣше на пѣ-
зореца, грабна я за мигъ, хвър-
ли я върху раклата и джудже-
то бѣше хванато въ мрежата.

Тогава малкиятъ пленникъ
заговори презъ сълзи, съ раз-
треперанъ гласъ:

— Пусни ме, моля ти се, пу-
сни ме на свобода . . . Азъ
съмъ направилъ толкова до-
брини на вашето семейство,
че заслужавамъ по-добра об-
носка. Ако ме пуснешъ, ще ти
дамъ една сребърна верижка
и една златна монета.

Предложениятъ откупъ се
виждаше твърде малкъ на
момчето, но то не се решава-
ше да задържи джуджето.
Поради това момчето вдигна
мрежата, за да излѣзе джуд-
жето.

Но когато то се бѣ из-
мъкнало на половина момчето
се сѣти, че можеше да изтрѣ-
не отъ него по-хубави нѣща.
И момчето размаха пакъ мре-
жата, за да вмѣкне джуджето
въ нея. Но преди да успѣе да
го задържи, то получи такава
страшна плѣсница, че падна
въ несвѣсть.

Когато се свѣсти, намѣри се
въ сжщата стая, но джуджето
го нѣмаше. Санджкътъ бѣше
заклученъ и, ако бузата на
момчето не горѣше отъ плѣс-
нищата, то би помислило, че
всичко това е снѣ. (Следва)